

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně:

A. O.-M.

zastoupena advokátkou JUDr. Radkou Konečnou
sídlem Lazarská 1718/3, Praha 1

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti:

I) Adam Vision s. r. o., IČO 26504201
sídlem Vratislavova 1/21, Praha 2
zastoupen advokátkou Mgr. Evou Lachmannovou
sídlem Římská 103/12, Praha 2

II) Z. F.
bytem S. 489/24, P. 5

III) J. F.
bytem tamtéž

IV) M. G.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bytem S.173/19, P. 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. MHMP 1920196/2018, sp. zn. S-MHMP 1588172/2017/STR

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2018, č. j. MHMP 1920196/2018, sp. zn. S-MHMP 1588172/2017/STR, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč do rukou její zástupkyně JUDr. Radky Konečné, advokátky.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou napadla žalobkyně v záhlaví označené rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 30. 4. 2008, č. j. OUR.Hl.p. 664-1039/07-Za-UR. Tímto rozhodnutím stavební úřad umístil na pozemcích č. parc. x, x a x v k. ú. x při ulici x stavbu bytového domu s 12 jednotkami s jedním podzemním a čtyřmi nadzemními podlažími, včetně napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, označenou jako „Novostavba BD na poz. č. parc. x a x, k. ú. x“. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v návaznosti na níže shrnutý procesní postup.
2. Žalobkyně se již v minulosti opakovaně bránila proti vydanému územnímu rozhodnutí řádnými opravnými prostředky. Proti zamítavému rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2009, č. j. S-MHMP 525237/2008OST/Če, podala žalobu, přičemž Městský soud v Praze žalobkyni vyhověl a rozhodnutím ze dne 22. 8. 2012, č. j. 10 Ca 180/2009-132, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud se přitom v tomto řízení ztotožnil s námitkami ohledně nezákonného postupu v řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí, kdy na základě podaného odvolání neproběhl přezkum závazného stanoviska žalovaného ze dne 22. 6. 2007, č. j. MHMP 103821/2007/Dan (ve znění opravného rozhodnutí č. j. MHMP 103821/2007/Dan a opravného usnesení č. j. MHMP 103821/2007/Dan obojí ze dne 3. 10. 2007; dále jen „**závazné stanovisko č. 1**“), nadřízeným orgánem podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Kasační stížnost osoby zúčastněné proti označenému rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-178.
3. V návaznosti na shora zmiňované rozhodnutí městského soudu bylo v odvolacím řízení rozhodnuto dne 12. 6. 2014, č. j. S-MHMP 221458/2013/OST/Če, tak, že původní územní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 bylo potvrzeno. V rámci tohoto odvolacího řízení přitom závazné stanovisko č. 1 změnilo Ministerstvo kultury (dále jen „MK“) tak, že rozhodnutím ze dne 23. 9. 2013, č. j. MK 42751/2013 OPP (dále jen „**závazné stanovisko č. 2**“), prohlásilo posuzovaný stavební záměr z hlediska zájmů památkové péče za nepřipustný. V návaznosti na tento závěr podal stavebník podnět MK na přezkum závazného stanoviska č. 2, přičemž na základě tohoto podnětu bylo vydáno rozhodnutí MK ze dne 24. 1. 2014, sp. zn. 4598/2014 OPP, MK-S 3913/2013 OPP (dále jen „**závazné stanovisko č. 3**“), kterým bylo závazné stanovisko č. 2 změněno tak, že se závazné stanovisko č. 1 potvrdilo (tj. stavební záměr měl být dle názoru MK z hlediska památkové péče přípustný). Proto také žalovaný správní orgán shora citovaným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014 odvolání zamítl a původní rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. I toto rozhodnutí žalovaného však bylo napadeno u Městského soudu v Praze, který je zrušil rozsudkem ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 A 136/2014-148. Toto rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78. Městský soud v Praze pak vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223, zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 6. 2014. V mezidobí ovšem žalovaný správní orgán požádal ministra kultury o přezkum závazného stanoviska č. 1, přičemž ministr kultury rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č. j. MK 74340/2015 OPP, sp. zn. MK-S 3913/2013 OPP (dále jen „**závazné stanovisko č. 4**“), změnil závazné stanovisko č. 1 tak, že stavební záměr je nepřipustný.

4. V návaznosti na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223, pak žalovaný podal podnět ministru kultury k přezkoumání závazného stanoviska č. 2, závazného stanoviska č. 4 a k vyslovení nicotnosti závazného stanoviska č. 3. Ministr kultury tento podnět odložil, a to s odkazem na skutečnost, že závazné stanovisko č. 2 bylo změněno závazným stanoviskem č. 3 a nelze je proto nezávisle měnit či rušit, aniž by současně nebylo změněno závazné stanovisko č. 3. To však dle ministra kultury nelze s odkazem na § 94 odst. 2 správního řádu. Závazné stanovisko č. 3 zároveň nelze považovat dle ministra kultury za nicotné, neboť nerozhodoval orgán absolutně věcně nepřislusný, ale pouze funkčně nepřislusný. K závaznému stanovisku č. 4 pak ministr kultury uvedl, že vzhledem k tomu že řízení o odvolání bylo v mezidobí (v časovém období po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015) zastaveno usnesením žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. MHMP 110864/2016, nestalo se tak podkladem pro žádné rozhodnutí odvolacího správního orgánu, netrvají jeho právní účinky a tedy je již bezpředmětné ho rušit nebo měnit. Žalovaný správní orgán na základě popsaného sdělení ministra kultury dospěl k závěru, že relevantní pro posouzení dotčeného stavebního závěru je závazné stanovisko č. 2 ve znění závazného stanoviska č. 3. Napadené rozhodnutí proto opřel o tyto správní akty.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

5. Žalobkyně ve své žalobě ze dne 8. 2. 2019 uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Tvrzenou nezákonnost spatřuje ve skutečnosti, že žalovaný správní orgán nerespektoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015-78, a Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223. V těchto rozhodnutích totiž soudy konstatovaly nezákonnost závazného stanoviska č. 3, které změnilo postupem dle § 95 odst. 2 správního řádu závazné stanovisko č. 2, ačkoliv pro

takový postup nebyly naplněny zákonné podmínky. Žalobkyně uvádí, že ministerstvo mělo v souladu s § 95 odst. 2 *in fine* správního řádu věc předat k provedení nadřízenému správnímu orgánu, tj. ministrovi. Závazné stanovisko tak bylo přijato nepřislušným orgánem, a to navíc v rámci zkráceného přezkumného řízení podle § 98 správního řádu, pro které rovněž nebyly splněny zákonné podmínky.

6. Zároveň žalobkyně ve svém podání poukázala na výzvu ministra kultury ze dne 29. 1. 2019, č. j. MK 6013/2019 OLP. Touto výzvou ministr kultury informoval žalobkyni o probíhajícím přezkumném řízení podle § 94 a násl. a § 149 odst. 6 správního řádu. V rámci této výzvy ministr kultury jako příslušný správní orgán státní památkové péče zpochybnil svůj dříve vyslovený právní názor ve shora zmiňovaném odložení podnětu žalovaného, podle kterého závazné stanovisko č. 3 představuje překážku věci rozhodnuté, přičemž neexistuje procesní prostředek, který by umožňoval toto rozhodnutí změnit nebo zrušit.
7. V doplnění žaloby ze dne 4. 3. 2019 žalobkyně uvedla další 4 žalobní body.
8. Zaprvé uvedla, že spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí rovněž v rozporu s územním plánem. V této souvislosti upozornila na změnu územního plánu, která byla přijata opatřením obecné povahy č. 55/2018 Sb. hl. m. Prahy – celoměstsky významná změna Z 2832/00 s účinností od 18. 10. 2018 (dále jen „Změna ÚP“), když podle přílohy č. 1 Změny ÚP bylo dotčené území označeno za zastavitelné území, v němž územní plán nepředpokládá významný rozvoj. Z oddílu 7 odst. 7a) bodu (3) Změny ÚP přitom dle žalobkyně plyne, že dotčené území je územím bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Podle žalobkyně změněný územní plán nepočítá s rozsáhlou stavební činností na dotčeném území, přičemž se žalobkyně domnívá, že posuzovaný stavební záměr je nutné za rozsáhlou stavební činnost zcela nepochybně označit. Podle žalobkyně totiž má dojít k zásadní změně, kdy oproti původní zástavbě, kdy byla na dotčeném pozemku vybudována toliko jediná rodinná vila, mají být dle záměru nově vystavěny *de facto* domy čtyři (nabízející 12 bytů), a tedy v důsledku uskutečnění záměru má vzniknout výrazně mohutnější zástavba v porovnání s předchozím stavem. Podle žalobkyně je proto nesprávný závěr Úřadu Městské části Praha 5, který byl potvrzen Ministerstvem životního prostředí pod č. j. 500/2054/50343/08 ze dne 30. 1. 2009, podle kterého umístěním dotčené stavby nebude snížen či změněn krajinný ráz. Konečně žalobkyně tvrdí, že pokud by žalovaný postupoval v souladu s požadavky Změny ÚP, podle které se mají záměry posuzovat s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny, nemohl by záměr žadatele shledat jako přípustný. Dle žalobkyně všechny čtyři části záměru překračují nadlimitní výšku 12 m.
9. Zadruhé žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze závazného stanoviska č. 2 ve znění závazného stanoviska č. 3, které potvrdilo závěry závazného stanoviska č. 1. Žalobkyně se přitom domnívá, že samotné závazné stanovisko č. 1 bylo nezákonné, neboť se opíralo o vyjádření Národního památkového ústavu územního odborného pracoviště v hlavním městě Praze, přičemž toto vyjádření dle žalobkyně nemůže být dostatečně spolehlivým podkladem pro vydání závazného stanoviska správního orgánu, neboť nenaplnilo na něj kladené obsahové nároky a nedosáhlo potřebné odborné úrovně. Dle žalobkyně si byl žalovaný této skutečnosti vědom, proč se snažil tuto vadu zhojit svým (výše citovaným) opravným rozhodnutím a opravným usnesením. Podle žalobkyně se ovšem jedná o nezákonný postup. Navíc žalobkyně zdůrazňuje, že pokud žalovaný vychází ze závazného stanoviska č. 3, které potvrzuje závazné stanovisko č. 1, jedná se i zde o nezákonný postup, neboť závazné stanovisko je pro absenci věcného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdůvodnění závěrů správního orgánu nepřezkoumatelné. Konečně žalobkyně tvrdí, že závazné stanovisko č. 1 je rovněž v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť při jeho vydání nedbal správní orgán ochrany veřejného zájmu spočívajícího v ochraně kulturně historických hodnot.

10. Zatřetí žalobkyně uvedla, že v souvislosti s vydáním a doručováním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil své procesní povinnosti. Žalovaný dle žalobkyně doručoval v rozporu s § 87 odst. 1 až 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), neboť jí nedoručoval napadené rozhodnutí jednotlivě, nýbrž prostřednictvím veřejné vyhlášky.
11. Začtvrté žalobkyně uvedla, že žalovaný zcela formálně odmítl požadavek odvolatelů v rámci předchozího řízení na zařazení minulých připomínek do spisu. Žalobkyně sice uznává, že takové označení námitek nemusí být bez dalšího dostatečně konkrétně vymezené, avšak zároveň zdůrazňuje, že žalovaný s ohledem na povahu řízení a jeho délku musel vědět, na které podání se odvolatelé odkazují. Pro případ nejistoty se pak měl žalovaný obrátit na odvolatele, aby své námitky konkretizovali či doplnili. Dle žalobkyně tak žalovaný postupoval čistě formalisticky, nezabýval se věcnou stránkou případu, pročez jednal v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu).
12. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
13. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě ze dne 7. 3. 2019 zdůraznil, že se zachoval zcela v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223, když se pokusil v součinnosti s ministrem kultury odstranit nedostatky podkladových aktů. Žalovaný uvedl, že s ohledem na shora zmiňované sdělení ministra kultury, jakož i na lhůty stanovené správním řádem byl povinen ve věci rozhodnout. V reakci na žalobkyní zmiňovanou výzvu ministra kultury ze dne 29. 1. 2019 namítl, že v žádném případě nemohl v době vydání napadeného rozhodnutí předpokládat, že ministr kultury bude v přezkumném řízení pokračovat, když dle žalovaného je vzhledem k uplynutí 6 let od podání podnětu k přezkumnému řízení tento postup vyloučen. V ostatním pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. Ve vyjádření k doplnění žaloby ze dne 25. 3. 2019 pak žalovaný dále uvedl, že soulad s územním plánem vyčerpávajícím způsobem posoudil v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 7-10. K pojmu rozsáhlé stavební činnosti pak uvedl, že zákaz rozsáhlé stavební činnosti nelze vykládat tak, že by na místě odstraněné stavby mohla být umístěna pouze stavba rozměrově stejná. Konečně k otázce doručování žalovaný výslovně uvedl, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána dne 30. 7. 2007, a proto toto řízení vedl podle stavebního zákona účinného ke dni 30. 7. 2007. V ostatním pak opětovně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
16. Osoba zúčastněná na řízení č. I se k žalobě a jejímu doplnění vyjádřila obsáhle ve svém stanovisku ze dne 14. 5. 2019. Ve svém podání se osoba zúčastněná v zásadě ztotožnila s názorem a postupem žalovaného správního orgánu a navrhla, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl v souladu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
19. Umístění předmětné stavby bylo již v minulosti zdejším soudem projednáváno na základě žalob z doby přibližně před deseti, resp. pěti lety. Vzhledem k době, po kterou je umístění stavby právně opakovaně posuzováno a po kterou jsou všechny dotčené subjekty v právní nejistotě, shledal soud v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. závažné důvody pro přednostní projednání věci.
20. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *„[b]yl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví“*.
21. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. *„[j]e-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.“*
22. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. *„[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán“*.
23. V první řadě je třeba připomenout judikaturu, ze které se podává, že pokud je vyslovena nezákonnost subsumovaných správních aktů v rámci odůvodnění soudních rozhodnutí, které zrušují akt finální o dotčený subsumovaný správní akt se opírající, potom tyto subsumované správní akty stávají se neúčinné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-59, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83).
24. Jinými slovy řečeno, pokud bylo v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 136/2014-223, jasně řečeno, že závazné stanovisko č. 3 je nezákonné, měl žalovaný správní orgán učinit vše, co bylo v jeho silách, aby obstaral takový zákonný podkladový správní akt, o který by mohl své rozhodnutí opřít a dotčený správní orgán byl povinen v tomto směru vyvinout odpovídající součinnost.
25. Ze správního spisu ovšem plyne, že žalovaný správní orgán se toliko omezil na podnět ze dne 7. 11. 2017 k přezkoumání příslušných stanovisek Ministerstva kultury (resp. k vyslovení nicotnosti) adresovaný ministru kultury, ve kterém pouze rekapituloval tehdejší procesní stav. Následně se žalovaný spokojil s pouhým vyrozuměním ministra kultury ze dne 31. 5. 2018, kterým ministr kultury informoval žalovaný správní orgán o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení a k prohlášení nicotnosti. Nyní napadené rozhodnutí žalovaný správní orgán přitom vydal až 21. 12. 2018. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by žalovaný správní orgán vyvíjel v řízení zvýšenou procesní aktivitu ve vztahu k zákonnému posouzení obsahu závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Právě naopak. Neobstojí proto argument žalovaného, podle kterého žalovaný nerozporoval stanovisko ministra kultury s ohledem na potřebu zajistit dodržování zákonných lhůt. Navíc pokud platí, že závazné stanovisko č. 3 jakožto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

subsumovaný správní akt se stalo výše citovaným rozsudkem zdejšího soudu neúčinné, neboť bylo soudem shledáno nezákonným, nemohl o něj žalovaný správní orgán v žádném případě opřít své další – nyní napadené – rozhodnutí. Této skutečnosti si žalovaný správní orgán mohl a měl být vědom.

26. Institut vázanosti správního orgánu právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) je základním pilířem pro samotné řádné fungování systému soudního přezkumu aktů vydávaných orgány veřejné správy. Je proto nutné zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku důsledně dodržovat, i když z ní existují určité výjimky (vázanost správního orgánu právním názorem soudu může být prolomena zejména v případě doplnění dokazování a zjištění jiného skutkového stavu věci či v případě změny relevantního právního předpisu).
27. V projednávané věci nicméně správní orgán své nerespektování závazného právního názoru soudu o žádné validní argumenty neopírá. Toliko se spokojuje s prostým konstatováním, podle kterého mu nepřísluší zpochybňovat závěry ministra kultury. S takovýmto postupem se ovšem není možné v žádném případě spokojit.
28. Je sice pravda, že zjistí-li soud podstatnou vadu subsumovaného správního aktu, nemůže udělat nic jiného než zrušit napadené rozhodnutí o tento subsumovaný správní akt se opírající, ačkoli si je zároveň vědom toho, že žalovaný sám nemohl doplnit vadný či nedostatečný akt odborného orgánu „vlastními silami“. Avšak neschopnost správního orgánu opatřit si takový subsumovaný správní akt, který nebude nezákonný, nemůže jít na vrub shora zmiňovanému institutu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu. V rámci správního řízení je totiž úkolem žalovaného, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky, k jejichž řešení on sám není příslušný (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 3018/2014 Sb. NSS). Tomu současně odpovídá povinnost dotčeného správního orgánu potřebnou součinnost poskytnout. Tedy i dotčený správní orgán je takto zprostředkovaně vázán závazným právním názorem soudu vysloveným v kasačním rozsudku.
29. Vzhledem k výše uvedenému tak nezbylo zdejšímu soudu než rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002-25).
30. Zbývající žalobní body, které žalobkyně uplatnila, neobstojí.
31. Namítaný rozpor s územním plánem žalobkyně opírá o Změnu ÚP, kdy dle této Změny ÚP se v dotčeném území nepředpokládá významný rozvoj. Jedná se tedy o stabilizované území bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti. Dále se žalobkyně dovolává narušení výškové hladiny. Žalobkyně se v zásadě omezuje toliko na vyjádření obecného nesouhlasu s úvahami stavebního úřadu, neuvádí však nic konkrétního, co by nasvědčovalo iracionalitě a logické nesoudržnosti úvah provedených žalovaným správním orgánem. Žalovaný se souladem navrhované stavby s územním plánem a hledisky využití území, půdorysného srovnání stávající okolní a navrhované zástavby, její povahy a členění podrobně a pečlivě, nikoli jen v obecné rovině, zabýval, a to i ve světle Změny ÚP (zejm. str. 7-10 napadeného rozhodnutí). Soud se s jeho hodnocením ztotožňuje a naopak za nepřiléhavé pokládá opakované poukazy žalobkyně na hmotovou strukturu a mohutnost navrhované stavby, když se jedná o stavbu toliko o čtyřech nadzemních ustupujících podlažích a o celkem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dvanácti bytech. Jediná konkrétní námitka žalobkyně směřuje proti narušení výškové hladiny. Žalobkyně uvádí, že žalovaný nesprávně určil výšku upraveného terénu (resp. výšku k hlavní atice nebo hlavní římse). I s touto otázkou se ovšem žalovaný podrobně ve svém rozhodnutí vypořádal (str. 8-9), přičemž jeho úvaha na toto téma je soudržná a logická a zcela v souladu s předloženou projektovou dokumentací. Soud se proto i v tomto ohledu s hodnocením správního orgánu ztotožňuje. Žalobkyně sice popisuje, jak žalovaný postupoval při určení výšky posuzovaného záměru, ale nijak konkrétně nenamítá, v čem je tento postup žalovaného chybný, mylný, nepřijatelný. Žalovaný vychází v souladu se Změnou ÚP (oddíl 15 přílohy č. 1) s odkazem na ČSN 730401 z *relativní výšky zástavby*, zatímco žalobkyně zjevně směřuje (a je to patrné i z její zmiňovaného srovnání s výškou předchozí budovy) k výšce absolutní. Jinými slovy, z námitek žalobkyně není patrné, v čem konkrétně žalovaný pochybil a v čem konkrétně nerespektoval Změnu ÚP, jestliže *relativní výšku zástavby* určil tak, jak učinil.

32. Co se otázky chybného doručování týče, zdejší soud souhlasí s názorem žalovaného. Ustanovení § 87 stavebního zákona bylo do současné podoby uvedeno novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. V přechodných ustanoveních této novelizace je přitom stanoveno, že správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Podle znění § 87 stavebního zákona účinného v době před účinností této novely bylo účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona (mezi které patří i žalobkyně) doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky. Žalovaný se proto žádného pochybní v tomto ohledu nedopustil.
33. Pokud jde o otázku tvrzeného rozporu s § 3 správního řádu, resp. otázku vypořádání odkazu na námitky vznesené v předchozím průběhu řízení, je tato námitka zcela nekonkrétní a není z ní patrné, které námitky žalobkyně z předchozího průběhu řízení měly být zahrnuty do následného posouzení. Soud se tak jen může domýšlet, že žalobkyně míří na poslední stranu napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjadřuje k požadavku Společnosti pro ochranu Prokopského a Dalejského údolí na zařazení jejích minulých připomínek do nového spisu. Tyto námitky byly vzneseny nikoliv žalobkyní, nýbrž třetí osobou. Žalobkyně přitom nijak nespecifikovala, jak jí tvrzené nedostatečné vypořádání námitek jiných účastníků řízení ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí a jak se mělo promítnout v její právní sféře. Pouze v obecné rovině odkázala na § 3 správního řádu. Jak přitom plyne z ustálené judikatury, správní žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se nelze domáhat poskytnutí soudní ochrany jiné osobě (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 5 Afs 37/2011-86).
34. Konečně pokud jde o žalobní námitku týkající se zákonnosti závazného stanoviska č. 1, soudu nezbyvá než zopakovat, co již konstatoval v rozsudku ze dne 22. 8. 2012, č. j. 10 Ca 180/2009-132. Žalobní námitky proti vlastnímu obsahu závazného stanoviska orgánu státní památkové péče (tj. stanovisko odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2007), soud nyní přezkoumat nemůže, protože se k nim dosud procesně korektně nevyjádřil příslušný správní orgán. Soud by tak nyní místo toho, aby plnil přezkumnou roli, nepřipustně nahrazoval úvahu správních orgánů a v rozporu s ústavním principem dělby moci by zasahoval do exekutivy. Ta musí napřed sama své úvahy formulovat, teprve následně mohou být podrobeny případnému soudnímu přezkoumání.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu zrušil [§ 78 odst. 1 s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. V dalším řízení bude úkolem žalovaného zajistit, že jeho rozhodnutí o odvolání žalobkyně bude založeno na zákonných odborných podkladových aktech vydaných v rámci řádného postupu k tomu příslušnými správními orgány. Jinými slovy řečeno, po zrušujícím rozsudku správního soudu by již žalovaný správní orgán neměl přihlížet k těm závazným stanoviskům, která byla soudem shledána nezákonnými, neboť jsou ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu neúčinná. Jsou neúčinná bez dalšího, tudíž není třeba je zrušovat ani prohlašovat nicotnými. Obdobně platí závazný právní názor i pro dotčený správní orgán. I ten tedy bude vycházet z toho, že dosud vydaná závazná stanoviska (resp. potvrzující závazná stanoviska), která byla soudem v již proběhlých řízeních shledána nezákonnými, jsou neúčinná, aniž by bylo třeba je výslovně zrušovat či prohlašovat nicotnými. Proto se poté, co bude osloven žalovaným, zaměří podle § 149 odst. 5 správního řádu na potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 6. 2007 a svůj výsledný akt řádně odůvodní.
37. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný, v tomto případě tedy žalobkyně. Její náklady tvoří jednak soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta činí 6 800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobkyni celkem 11 228 Kč.
38. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, proto jim právo na náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. srpna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.

předseda senátu